

Мрія

Сніг на небі сунувся, ворухився, пручався, а тоді почав підтавати. Ось уже й перша проталина визирнула — синісінька, чиста, — привітно пропливла над хатиною і потекла до Запашного Лісу. Ось і друга — кругленька, мов оченя, — хитро глянула, примружилася, кліпнула двічі й сховалася. То нічого — адже над Кривою Яблінкою вона знову прогляне, знову закліпає... А он-о й третя — видовжена, як усмішка, — ледь привідкрилися губи, молочні зуби просвічуються...

Жмурко лежав на моріжку посеред подвір'я і дивився, як тане пухкенький небесний сніжок, як проталини все ростуть і ростуть над хатиною, над Кривою Яблінкою, над терпким Горіхом, у якому живуть Терпець і Щось, над Сімнадцятиповерховою Кропивою за тинном, на якій до осені замешкав Дзиґ, щодня переселяючись із поверху на поверх, залежно від погоди...

Небо тим часом перетворилося на одну велику проталину, але й досі так само покірно і розмірено текло до лісу, захоплюючи цією тоненькою течією останні все ще пухкенькі жмути ледь зляканого небесного снігу, котрі розмивалися і танули на очах.

Ось і жовтогаряче яблуко визирнуло з-за гілок і засліпило очі.

І небо вже мов замели — чисте-чисте...

Починався новий день, і Жмурко знав, як його проведе. Точнісінько так само, як усі попередні дні, коли зранку танув небесний сніжок, а Крива Яблуня, ледь порипуючи на тоненькому вітрі, викочувала на обрій чергове яблуко Сонця. Яблуко, яке до вечора обов'язково закотиться до Запашного Лісу — і пахнутиме там усю ніч.

У такі дні Жмурко роздивлявся Мрію. Лежав горілиць на моріжку посеред подвір'я і довго-довго дивився на те, як плавно і лагідно небесна ріка несе до Запашного Лісу все, що втрапило випадком до її дивного плину. Іноді це були коні, іноді кабани, іноді дерева, іноді птахи, іноді просто жмути білого снігу, який так само радісно танув десь далеко на сході — і в кожного був свій запах і своя історія.

І лише коли захоплене цим сяючим плином Сонечко раптом зиркало Жмуркові до ока, — тоді він міцно-міцно зажмурювався, — так щоб жоден промінчик не міг просочитися крізь повіки, — і в очах пливла небесна ріка уяви, покрізь яку іноді, на долю секунди, можна було випадково розгледіти її — Мрію...

Тоді Дибайло підходив до Жмурка і нетерпляче, переминаючись із ноги на ногу, але дуже-дуже тихесенько, щоб ненароком не сполохати, дожидався, коли очі знову розплющатся.

— Уже? — питав тоді Дибайло.

— Ще ні, — одказував із усмішкою Жмурко, і Дибайло йшов собі.

За якийсь час Жмурко знову заплющував очі, і Дибайло знову підходив і питався:

— Уже?

І тільки надвечір, коли дозріле, розпашіле, розпаленіле яблуко духмяним краєчком торкалося Запашного Лісу, Жмурко відповідав:

— Уже!

— А яка вона сьогодні? — з надією допитувався Дибайло.

— Така, як Мрія...

